

عنوان مقاله:

بررسی اثربخشی طرح واره درمانی بر رضایت زناشویی و سازگاری زناشویی زوجین شهر خوی

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های میان رشته ای زنان، دوره 3، شماره 2 (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 16

نویسندگان:

اکبر سلیمان نژاد - استادیار گروه روانشناسی، دانشکده ادبیات و علوم انسانی، دانشگاه پیام نور، تهران، ایران. (نویسنده مسئول).

نوریه حاجی زاده - کارشناس ارشد روانشناسی بالینی، دانشکده علوم انسانی و روانشناسی، واحد مرند، دانشگاه آزاد اسلامی، مرند، ایران.

خلاصه مقاله:

پژوهش حاضر باهدف بررسی تاثیر طرح واره درمانی بر رضایت زناشویی و سازگاری زناشویی زوجین (۴۰-۲۵ ساله) مراجعه کننده به مراکز بهداشتی شهر خوی انجام شد. روش پژوهش حاضر از نوع نیمه آزمایشی با طرح پیش آزمون - پس آزمون با دو گروه آزمایشی و گواه و مرحله پیگیری بود. جامعه آماری تمام زوجین ۴۰-۲۵ ساله مراجعه کننده به مراکز بهداشت شهر خوی در سال ۱۳۹۷ بودند. تعداد ۶۰ نفر از جامعه مذکور به روش نمونه گیری تصادفی ساده به عنوان حجم نمونه انتخاب و در دو گروه آزمایشی و گواه (۳۰ نفر در هر گروه) به صورت تصادفی جایگزین شدند. گروه آزمایش طرح واره درمانی ناسازگار اولیه یانگ و همکاران (۲۰۰۳) را به مدت ده جلسه ۹۰ دقیقه ای دریافت کردند و گروه گواه در حال انتظار قرار گرفتند. ابزار پژوهش پرسشنامه رضایت زناشویی انریچ (۱۹۸۹) و پرسشنامه سازگاری زناشویی اسپایر (۱۹۷۶) بود. داده ها با روش های آمار توصیفی (میانگین، انحراف معیار) و آمار استنباطی (تحلیل کوواریانس) تحلیل شدند. نتایج حاصل از این پژوهش نشان داد که مداخله طرح واره درمانی بر افزایش رضایت زناشویی و سازگاری زناشویی زوجین تاثیر داشته است؛ و این تاثیر در مرحله پیگیری پایدار است. همچنین نتایج تحلیل کوواریانس نشان داد که میزان تاثیر طرح واره درمانی بر مولفه های رضایت زناشویی و مولفه های سازگاری زناشویی معنادار بوده است ($P < 0.05$). بر اساس یافته های حاصل از این پژوهش می توان گفت طرح واره درمانی مداخله موثری در افزایش رضایت زناشویی و سازگاری زناشویی زوجین است.

کلمات کلیدی:

طرح واره درمانی، رضایت زناشویی، سازگاری زناشویی.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1555062>

